

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН

ХУСАР

Превод от руски: Петър Алипиев, —

chitanka.info

ХУСАР^[0]

*Той коня чисти тоя ден
и сам ругае и не спира:
„Дух вражи ме довлече мен
във препроклетата квартира!*

*Човека ще запазят тук,
като в престрелка. Черна чума!
Насила хранят с хляб и лук,
за друго — да не става дума.*

*На тебе гледа като бик
хазаина, а пък жена му...
Все в страх там нещо да не би
да докача честта му...*

*Ах, Киев, Киев! Що за край!
Галушки падат във устата.
От вино — за главата рай,
от булки — сладко на душата!*

*Ой, ой, душата си ще дам
аз с буйна радост на момиче.
Сами сме ний, сами, а там...“
— Какво, какво? — кажси, войниче.*

*Завива гордо той мустак
и казва: „Ти за права бога,
не си страхлив, нито глупак,*

но ние сме видели много.

*Край Днепър бях се застоял,
а пък хазайката — красива,
мъжът ѝ нейде пък умрял,
а тя, разбираш... сговорчива...*

*И ето с нея се сдружих;
живеем много сговорливо:
да я пребия там — ни ах, ни их,
понася всичко мълчаливо.*

*Щом в пиенето прекаля,
тя също сръбва и на нара
ме туря тихичко да спя
и никога не ми се кара.*

*Какво ми липсваше, какво?
Живеех кротко, безобидно.
Но, ревност! — Ах, дърво, дърво...
Объркаха ме очевидно.*

*Защо тя става в късен час?
Започнах нещо да се муся.
Не е добре, си мисля аз.
Лукави нещичко Маруся.*

*Лежа с замрежени очи
(да я следя започнах вече),
навънка бурята бучи,
развява преси надалече.*

*И слушам: нещо шумоли,
нататъка доде погледна,
от печката се търколи
кумицата и там приседна.*

Раздуха огъня; свещта
запали; съд тя взе и вече,
приседнала на стол, в нощта
до голо цяла се съблече.

От съдината сръбна тя,
отгоре бързо се навеждам
и видях как се залюля,
пияница ще е, изглежда.

Охо, от печката и — бум —
за миг при своята женица;
почакай, казвам аз — без шум!
И гледам смаян: стъкленица.

Подуших: кисело. И изведнъж
я виждам, в мен очи забола.
По пода тропнах и ха, дръжж —
във печката ведно със стола.

Ах, лошо. Гледам — котарак.
Захвърлих му аз съдината.
Стои. Изкрясках гневно пак.
Изплашен хукна към стената.

Аз тичам по ъглите с гняв.
Замерям с масата, с корниза.
Марш! Марш! — И той, и дяволът лукав
във печката ведно да влизат.

Кой дявол, питам аз. Сега
ще проверим. И в миг шишето
със виното изпих. Така
аз станах лек и лек. В небето

като перце политнах. Там
лятя, летя... Звезди — грамада.

*Надясно! — викам — и едвам
се разминавам. После падам.*

*Поглеждам смаян: планина.
А там на светлината слаба
във мерзка някаква игра
евреина венчават с жаба.*

*Аз плюх. Но гледам, боже мой,
Маруся бързешком изскочи,
крещи: погиваш, скъпи, стой!
В дома! Нататък с пръст ми сочи.*

*В дома? Ах, дяволе, мерси!
Сам зная пътя! — Ах, не питай,
ръжсена виж, яхни го ти
и бързо, бързо се омитай!*

*Хусар да седне на ръжен?
Какво ти, глупава, говориш!
Да се предам така, във плен?
Ти със хусара ли ще спориш?*

*Кон! Само кон! — Добре де, кон.
И вярно: кон пред мен застава.
С тръба-опашка — вихрогон,
и с шия като тънка мряна.*

*Седни! — и седнах бързо аз.
Юздечката потърсих — няма.
Че като хукна — в тоя час
във печката сме с коня двама.*

*Поглеждам: в стаята съм сам.
Не кон под задника ми шава —
скамейката съм качил там:
какво наистина не става.“*

*И пак завива той мустак
и казва: „Ти, за права бога,
не си страхлив, не си глупак,
но ние сме видели много...“*

[0] Напечатано в „Библиотека для чтения“, 1834, т. I. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.